

градишъ, дай ми малко отъ силата си.

— На — рекла гърмотевицата и му подала едно тжпанче. —

Ако си юнакъ, като го затумкашъ, то ще загърми и цѣлиятъ свѣтъ ще затреши. Никой не ще може да излѣзе насреща ти.

Взело момчето тжпанчето, поблагодарило и продължило пжтя си. Стигнало до едно лозе. Изведнѣжъ отъ небето рухнали бѣли зърна и зачукали по главата му.

— Ай! — извикало момчето. — Отиде лозето! Тая градушка всичкитѣ гроздове ще очука!

То бързо се впуснало и, макаръ градушката силно да го чукала по главата, нактършило клони и покрило лозитѣ.

Тогава се появила една жена съ голѣми бѣли гердани на шията.

— Коя си ти? — запитало момчето.

— Градушката.

— А защо идешъ тукъ?

— Богъ ме изпрати да изпитамъ трудолюбието на хората. Ти спаси лозето, Искай сега каквото ще искашъ.

— Щомъ желаетъ нѣщо да ми подаришъ — дай ми малко отъ силата си, — рекло момчето.

— На! — рекла градушката и му подала една шепа бѣли зърна. — Ако си юнакъ и можешъ да ги подхвърлишъ до облацитѣ, на всички лоши хора по земята главитѣ можешъ да начукашъ.

Поблагодарило момчето, скрило зърната въ джоба си, набрало дърва и се върнало въ кжши.

Разсърдилъ се господарьтъ му.

— Защо се забави толкова? Скоро да се махашъ отъ тукъ? Азъ такъвъ развѣй прахъ не ща въ кжщата си.

— Е, голѣма работа — рекло момчето. — Като ме не искашъ, ще си вървя. Свѣтъ широкъ, ще си намѣря и друго мѣсто.

И тръгнало на пжтъ. Стигнало царския палатъ. Тамъ се билъ събралъ много народъ.

— Какво има? — запитало момчето.

Отговорили му:

— Царството ни е нападнато отъ единъ много силенъ неприятелъ.